

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632371016320/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Men han fandt Trøst i de to betydelige Medlemmer, som sad lige under ham. Oldingen fra den grundlovgivende Tid og Skolelæreren, der havde været med i den demokratiske Opposition de sidste tyve Aar. Det var ligesom den gamle frisindede Nationalliberalisme og den ny Bonderejsning begge sad ved hans Fødder.

Og saa talte han.

Han fik det sagt altsammen, og det var ret flydende og utvivlsomt følelsesfuldt. Men Sætningerne var dog ikke helt paalidelige i deres Bygning — og disse Stenografer sad der paa Lur, med Blyanterne fældede som Bajonetter imod ham. Ikke man kunde snyde med en eneste Eftersætning.

Han talte sig ikke op. For han havde tungere og mere forvirrende Fornemmelsen af, at Tilhørerne ikke kom ham nærmere. De hørte paa ham — men grebne var de ikke. Han skottede til Ministerbordet — Konsejlspræsidenten konverserede ivrigt i en Vinduesfordybning, skønt hans Politik i dette Øjeblik gennemrystedes i dens Grundvolde, og et Par andre Ministre døsede hen i deres Stole. Han syntes ogsaa at bemærke, at Medlemmernes Kreds om ham tyndedes, og de

indflydelsesrige Medlemmer hist og her i Salen talte og lo uden at skænke ham mindste Opmærksomhed. Kun et Medlem, der var Journalist og skrev om Møderne i sit Blad, laa henslængt paa sin Stol i Retning af ham, og hans Ansigt havde et Udtryk som om han havde opgivet alt i Verden, saadan halvgabede han af uhyre Ked-somhed.

— Han fyrede Slutningsbuketten af. Det hjalp ikke. Han følte selv, at han anbragte de pragtfulde Lignelser uden Overbevisning. Og han skottede ned til sine to bedste Tilhørere. I Oldingens hvide Ansigt rørte sig ikke en Muskel, Øjnene var lukkede, kun om Munden var et gnavent Træk; Skolelæreren var faldet helt sammen, Hovedet ludede ind mod Brystet. Baade den gamle frisindede Nationalliberalisme og den demokratiske Bonderejsning syntes at blunde.

Saa satte han sig. Hans Hænder skælvede, medens de mekanisk pillede ved Papirerne foran ham. Han var bleg og træt, og hans Blik saa' ud i Rummet uden at se noget.

Mødet var hævet, og Rigsdagsmændene skyndte sig ud af Salen. Ingen tog videre Notits af ham, men han hørte Skolelæreren, der havde siddet